

мѣнува за бѣлгарските разбойници, „които сѣ са наричале скамари“ *). По сичко са види, че спомѣнатите по-горе Иорнандови сакромонтизии не сѣ нищо друго, освѣнъ преименувано название отъ скароманти или отъ скамари. Ние си позволяваме да сблизимъ съ това название славянската дума *скамрахъ* или *скоморохъ*. Тя е една отъ онова множество народни имена, които сѣ са обжрнали въ ругателни или насмѣшливи нарицателни имена. Аналогия съ него ние можемъ да представимъ нашата (руската) дума *чудакъ*, която е произлѣзла отъ народното име чуди(1).

И така, ако допуснемъ предположението, че бѣлгарете сѣ били едноплеменници съ хунните и съ угрите, то тѣхното бѣрзо и корѣнно преобжрщание на славяне би са появило като сѣбитие не само извѣнрѣдно, но просто и съ нищо несѣобразно. Ето защо ние смѣло можеме да утвѣрждаваме, че бѣлгарете, които сѣ дошле на Дунавѣтъ, не сѣ могле да бѣдате нищо друго, освѣнъ славяне. Само това положение може да ни обясни, защо тутакси послѣ окончателното заселение на бѣлгарете въ Мизия ние видиме усилено славянско движение почти по сичкиятъ Балкански полуостровъ. Славянизацията въ VIII вѣкъ е направила такива успѣхи даже и въ южните части на полуостровѣтъ, щото Константинъ Багрянородни бѣлѣжи слѣдующето: „ославянила са (ἐσδλαβώθη) и оварварила са въ това време сичката страна, когато чумата е свирѣпствовала по сичката вселенна, а римскиятъ ски-

*) За тие сѣщи разбойници скамари говори и Евгиппий въ житието на Северина. (Гл. Мет. Рор. II. 526).